



Cele mai frumoase povești

ILUSTRĂȚII DE CĂTĂLIN NEDELCU

FLAMINGO GD



Albă ca Zăpada și cei șapte pitici



INBRTS

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici



Peste un an, împăratul s-a însurat și și-a luat altă împărăteasă. Femeia asta era frumoasă, dar nestăpânit de fudulă și trufașă și nu suferea să o întrecă alta în frumusețe. Ea avea o oglindă fermecată și dacă se ducea să se uite în ea și o întreba:

Oglindă, oglinjoară dragă,

Cine-i cea mai frumoasă din țara întreagă?

Oglinda-i răspundea:

Mărită-mpărăteasă,

Tu ești cea mai frumoasă.



Impărăteasa era mulțumită, căci știa că oglinda spune adevărul. Dar Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă. Astfel când împărăteasa într-o bună zi a întrebat:

Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Oglinda i-a răspuns:

Crăiasă, ești frumoasă, cum ți-am spus,

Dar Albă-ca-Zăpada cu mult e mai presus.



Invidia și ura creșteau ca buruiana cea rea în inima împărătesei, de nu-i mai dădeau pace nici ziua, nici noaptea.

Odată a chemat o slugă credincioasă și i-a zis:

- Ia fata și du-o în pădure, că nu mai vreau s-o văd în fața ochilor. S-o omori și să îmi aduci plămâni și ficatul, ca semn că mi-ai îndeplinit porunca.



Sluga a ascultat, a dus fata în pădure și când a scos cuțitul de la brâu ca să-i străpungă inima nevinovată, fata a început să plângă, spunând:

Slugă dragă, cruță-mi viața, iar eu o să mă duc în pădurea întunecoasă, de unde n-o să mă mai întorc niciodată.

Slugii i s-a făcut milă și a răspuns:

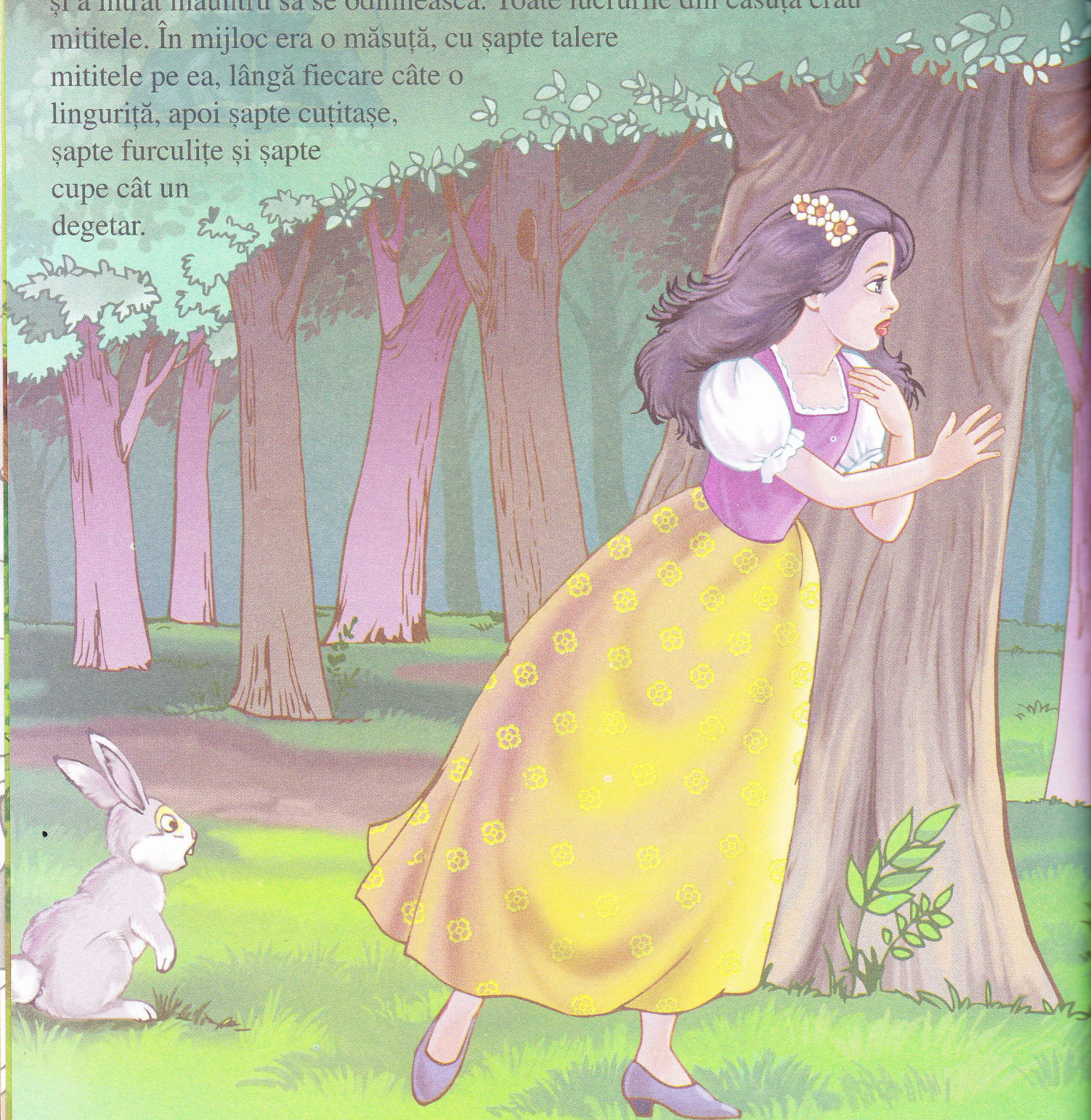
- Du-te, copilă dragă.

Tocmai atunci trecea în fugă un grăsun și el l-a prins și l-a injunghiat, i-a luat plămânul și ficatul și le-a dus împărătesei drept încredințare.

Biata fată, văzându-se în pădurea cea mare, i s-a făcut frică și a început să alerge. Alerga peste pietrele colțuroase și printre măracini, iar fiarele sălbatice treceau în goană pe lângă ea, dar nu-i făceau nimic.



A alergat atât cât o mai țineau picioarele și, pe înserate, a dat cu ochii de o căsuță și a intrat înăuntru să se odihnească. Toate lucrurile din căsuță erau mititele. În mijloc era o măsuță, cu șapte talere mititele pe ea, lângă fiecare câte o linguriță, apoi șapte cuțitașe, șapte furculițe și șapte cupe cât un degetar.



Pe înserate de tot, au venit și stăpânii căsuței. Aceștia erau cei șapte pitici, care săpau în munți după argint. Piticii au aprins luminițele lor și când s-a luminat în cameră au văzut că fusese cineva pe acolo, fiindcă nu erau toate la locul lor, așa cum le lăsaseră ei

Într-o iarnă, pe când zăpada cădea cu niște fulgi mari din cer, o împărăteasă stătea și cosea lângă o fereastră care avea pervazul negru de abanos. Și cum cosea ea și se uita la ninsoarea ce se cernea de sus, s-a înțepat cu acul în deget și trei picături de sânge au căzut pe zăpadă. Și fiindcă pe albul zăpezii roșul arăta așa de frumos, împărăteasa și-a zis în gândul ei: „Dacă aș avea un copil, aș vrea să fie alb ca zăpada, roșu ca sângele și negru ca lemnul de abanos”. N-a trecut mult și împărăteasa a născut o fetiță albă ca zăpada, cu obrații roșii ca sângele și cu părul negru ca lemnul de abanos; de aceea i-a dat numele de Albă-ca-Zăpada. Dar cum s-a născut fetița, împărăteasa a murit.

